

Служіння – відповідь на покликання.

«Знав би, де впадеш, - соломю підстелив би,» - говорить народна мудрість. Та, як відомо, доля у кожного своя. Проте кожна людина має в житті мету. Нам часто доводиться розв'язувати складні, малі й великі проблеми: професійні, сімейні, побутові. Не менших зусиль потребує й духовне зростання. Нерідко на одвічні питання - хто ми, для чого прийшли у цей світ, яке наше призначення – не можемо знайти правильної відповіді. А шукати треба в духовності та релігійній літературі. Ця непересихаюча криниця духовних скарбів, які натхненні Духом Святим, можуть по-новому розкрити незмінний духовний зміст писань перед новими поколіннями.

Що таке людина? Святий апостол Павло вчить нас, що людина – це храм Божий. Призначення людини – наповнення Святим Духом. Інакше цей «словесний» храм стає притулком для зла. Людина сама по собі не може існувати. Така вже її природа: або в ній жиє Святий Дух, або духи зла. Нам, людям, властиве покликання, яке пов'язане із нашим щастям і спасінням. У слові покликання суттєвий корінь – поклик, заклик. Поклик, заклик ... Чи замислювались ви над походженням кореня цих слів? Отже, покликання – це певні вчинки, здійснення та втілення мрій. Відповідальність – діяльна відповідь людини на покликання. Нереалізоване покликання несе людині сум, незадоволеність життя. Наше життя – це «зебра» з білими та чорними смугами, «святами і буднями». Здійснення особистого покликання – тривалий процес, а не діло одного дня, тижня, місяця.

Людство вельми потребує добрих досвідчених лікарів, священників, вчителів. Недарма А.П. Чехов писав: «Кожна людина має покликання духовної діяльності – постійного пошуку правди і змісту життя»

Момент людського вибору помітний при виборі професії. Погодьтеся, що у цей час кожен, напевне, є найщирішим із внутрішнім собою, зі Святим Духом, який живе у нас, від якого линує всі наші життєві енергії, спонукання та натхнення. Прислухаємося до себе чи до ближніх, переживаємо, щоб не помилитись у виборі, врахуємо і зважимо всі «за» і «проти». Мудрі люди, спостерігаючи за нами під час цих відповідальних хвилин, скажуть лиш одне: «Він зробив те, що йому підказало серце...». Дійсно, люди саме у цей момент є собою. Навіть не підозрюють, що люблячий, бажаючий спілкування Бог своїм натхненням підштовхує до правильного вибору.

Людство отримує своїх геніїв, рушіїв. Потенціал для невмирущості - у монахах, священниках, журналістах, вчителів, лікарях і всіх особистостях, які зробили у житті, навіть у дріб'язковій ситуації правильний, добрий вибір.

Людина тому є людиною, бо здатна і покликана обирати добро. Вона живе і працює, молиться і творить добро. Тоді стаємо гідними свого вибору, подарованого у внутрішньому натхненні Богом. Прикро, коли все трапляється навпаки.

Покликання проявляється у служінні, саме служіння і є відповіддю на покликання. Служити, на мій погляд, означає когось чи щось берегти: себе, все, що навколо, Батьківщину. На мою думку(не хочу нікого образити) є

три покликання, які найбільше впливають на розвиток особистості, її духовності. Це покликання бути вчителем, лікарем, та як максимальний прояв, священником. Будь-яка кваліфікована, цілеспрямована, планомірна й систематична праця, виховання, лікування та священництво є професією. Але це особливі професії, які не порівняєш ні з якою іншою справою. Вони мають низку специфічних властивостей і якостей. Ми маємо справу з найскладнішим, неоціненним, найдорожчим, що є в житті, - з людиною. Від нас, від нашого вміння, майстерності, мистецтва, мудрості залежить її життя, здоров'я, розум, характер, воля, громадянське й інтелектуальне обличчя, її місце і роль у житті, її щастя. В багатьох випадках результат можливо побачити через тривалий час. Погодьтеся, що лікування душі і тіла вихованням та освітою повинні займатися ті, хто має покликання в душі. Люди, які мають покликання до виховання та лікування через власне служіння, прийшли до Бога. Прикладом діяльності та служіння є життєвий шлях Святителя Луки Кримського (в міру Войно-Ясенецький), який був лікарем, архієпископа Запорізького та Мелітопольського Луки – був дитячим лікарем, дуже багато священників були вчителями. Наостанок, далеко не кожен з нас знає в чому полягає його справжнє покликання. Менше таких, хто знаходить у собі сили й волю, щоб спрямувати своє покликання на користь собі й людям, щоб воно слугувало радості, задоволенню, відчуттю.

